Eiwitelektroforese in de huisartspraktijk. Een praktijkverbeterend project.

Haio: SPILLEBEEN Else , KUL
Promotor: VANKRUNKELSVEN Patrik , KUL
Praktijkopleider: Barbier Inge , De Wilde Maryse

Context: In België is de aanvraag van laboratoriumtesten gebaseerd op weinig rationaliteit. Doorheen de opleiding en de carri?re als huisarts wordt dit voortdurend aangepast aan ervaring, kennis en wat men ziet bij collega?s. Dit soort aanvraaggedrag is duur en ineffici?nt en leidt tot verminderde kwaliteit van gezondheidszorg en onrechtstreeks tot een lagere patiënttevredenheid. Via deze thesis had ik graag dit aanvraaggedrag specifiek in kaart gebracht voor de laboratoriumtest ?eiwitelektroforese?. Op basis van wetenschappelijke inzichten kan er dan gekeken worden of er verandering in dit aanvraaggedrag kan bereikt worden.

Onderzoeksvraag: Is het mogelijk om via een tweedelige interventie die gericht is op feedback en educatie, een verschil te maken in het aanvraaggedrag van labotesten, meer specifiek van eiwitelektroforese.

Methode: Eerst werd de literatuur doorgenomen naar informatie over de wetenschappelijke basis voor het aanvragen van eiwitelektroforese. Deze zoektocht gebeurde op basis van het watervalprincipe. Daarna werd er een voormeting uitgevoerd waarbij er tijdens een periode van twee maand in twee huisartspraktijken nagekeken werd wat het percentage aanvragen was waarin eiwitelektroforese vervat zat. Na deze periode werd er een interventie uitgevoerd bestaande uit feedback (informatie uit de voormeting) en educatie (informatie uit het literatuuronderzoek). Hierna volgde er een nameting over een periode van opnieuw twee maanden, exact een jaar na de voormeting.

Resultaten: In de eerste periode werd er in de eerste praktijk bij 26,34% van de aanvragen eiwitelektroforese aangevraagd. Na de interventie was dat nog 20,56%, dit betekent een daling van 21,9%. In de tweede praktijk werden er in 2014 bij 3,90% eiwitelektroforese aangevraagd. Na de interventie werd er in deze praktijk een daling verkregen van 84,1%. Er werd nog bij 0,62% van de labo-aanvragen eiwitelektroforese aangevraagd.

Conclusie: Uit het literatuuronderzoek kan er besloten worden dat eiwitelektroforese geen plaats heeft in het systematisch screenen van asymptomatische patiënten. In specifieke case-finding kan het eventueel wel worden toegepast. Daarnaast gebeurden in beide praktijken de laboratoriumaanvragen weinig rationeel. Met een eenvoudige interventie is het mogelijk om bij huisartsen dit aanvraaggedrag te wijzigen. Hiervoor is er wel nood aan motivatie van de artsen. Een andere duidelijke conclusie is dat er kwalitatieve en duidelijke richtlijnen inzake eiwitelektroforese nodig zijn. Er ontbreekt namelijk een zeer duidelijk kader waarbinnen eiwitelektroforese dient aangevraagd te worden.